

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/66/2019
Identifikačné číslo spisu: 2314011081
Dátum vydania rozhodnutia: 17.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivetta Macejková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2314011081.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom 17. júna 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Q. E. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného Q. E. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/59/2018 z 29. januára 2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 3T/188/2014 z 11. apríla 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Q. E. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 3T/188/2014 z 11. apríla 2018 (v poradí druhým) bol obvinený Q. E. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe, že

- dňa 12. augusta 2013 v čase medzi 21:45 hod. až 22:10 hod. na vonkajšej terase pohostinstva S. v N., situovaného medzi ulicou D. a V. U., potom ako bezdôvodne hodil sklenenú fľašu alebo pohár na stôl, pri ktorom sedelo viacero osôb, došlo k drobnému porezaniu A. E. na predlaktí jej ruky, následne medzi ňou a obvineným prišlo aj k fyzickému kontaktu, následne ju začal brániť M. N., ktorého obvinený fyzicky napadol tým spôsobom, že ho zovretou päsťou udrel do spánkovej časti hlavy, v dôsledku čoho M. N. spadol na zem, udrel si hlavu o dlažbu, čím upadol do bezvedomia a tak mu spôsobil nasledovné zranenia: na rozhraní temennospánkovej vpravo - tržnozhoždenú ranku dĺžky 3 cm, pomliaždenie mäkkých častí s podliatinou a odierkou nad zlomeninou, zlomeninu temennej a spánkovej kosti vpravo zasahujúcu až na bázu lebečnú a do stredoušia s krvácaním z pravého ucha, podpodlebnicové hyperakútne zakrvácanie v ľavej celovotemennospánkovej oblasti v menšom množstve na záhlaví, pomliaždenie mozgovovej kôry v tejto oblasti s drobnými zakrvácami, difúzny opuch mozgu v ľavej mozgovovej hemisfére, zlomeninu jarmového oblúka vpravo bez posunu lomnej plochy, minimálne množstvo voľného vzduchu pri bočnej stene pravej očnice, zakrvácanie v pravej čelustnej dutine aj v dutine nosa s dobou práceneschopnosti od 12. augusta 2013 do 13. októbra 2014.

Za to bol obvinenému podľa § 156 ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodeným: A. N., nar. XX. B. XXXX, bytom N., H. X, škodu vo výške 45.885,- €, Sociálna poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, ul. 29 augusta 8,10, IČO: 30 807 484, škodu vo výške 4.632,10 €, Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Einsteinova 25, IČO: 35 942 436, škodu vo výške 13.159,38 €, S., K., so sídlom C., K. XX, IČO: XX XXX XXX, škodu vo výške 700,- €, R., a.s. so sídlom C., N. XX, IČO: XX XXX XXX, škodu vo výške 10.437,37 €.

Zároveň podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodeného Sociálna poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, ul. 29 augusta 8,10, IČO: 30 807 484 so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Trnave na verejnom zasadnutí na podklade odvolania obvineného a prokurátora rozsudkom, sp. zn. 6To/59/2018 z 29. januára 2019 postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, § 166 Trestného poriadku pri nezmenenom výroku o vine v bode 2/ uvedeného v rozsudku Okresného súdu Galanta, sp. zn. 3T/188/2014 z 3. apríla 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/89/2017 zo 16. novembra 2017 obvineného Q. E. uznal za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe, že

- dňa 12. augusta 2013 v čase medzi 21:45 hod. a 22:10 hod. na vonkajšej terase pohostinstva S. v N., situovaného medzi ulicou D. a V. U., potom ako bezdôvodne hodil sklenenú fľašu alebo pohár na stôl, pri ktorom sedelo viacero osôb, došlo k drobnému porezaniu A. E. na predlaktí jej ruky, následne medzi ňou a obvineným prišlo aj k fyzickému kontaktu, následne ju začal brániť M. N., ktorého obvinený fyzicky napadol tým spôsobom, že ho zovretou päťou udrel do spánkovej časti hlavy, v dôsledku čoho M. N. spadol na zem, udrel si hlavu o dlažbu, čím upadol do bezvedomia a tak mu spôsobil nasledovné zranenia: na rozhraní temennospánkovej vpravo - tržnozhoždenú ranu dĺžky 3 cm, pomliaždenie mäkkých častí s podliatinou a odierkou nad zlomeninou, zlomeninu temennej a spánkovej kosti vpravo zasahujúcu až na bázu lebečnú a do stredoušia s krvácaním z pravého ucha, podpodlebnicové hyperakútne zakrvácanie v ľavej čelovotemennej spánkovej oblasti v menšom množstve na záhlaví, pomliaždenie mozgovnej kôry v tejto oblasti s drobnými zakrváciami, difúzny opuch mozgu v ľavej mozgovnej hemisfére, zlomeninu jarmového oblúka vpravo bez posunu lomnej plochy, minimálne množstvo voľného vzduchu pri bočnej stene pravej očnice, zakrvácanie v pravej čelustnej dutine aj v dutine nosa s dobou práceneschopnosti od 12. augusta 2013 do 13. októbra 2014.

Za to bol obvinenému podľa § 156 ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého bol obvinený podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodeným: A. N., nar. XX. B. XXXX, bytom N., H. X, škodu vo výške 45.885,- €, Sociálna poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, ul. 29 augusta 8,10, IČO: 30 807 484, škodu vo výške 4.632,10 €, Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Einsteinova 25, IČO: 35 942 436, škodu vo výške 13.159,38 €, S., K., so sídlom C., K. XX, IČO: XX XXX XXX, škodu vo výške 700,- €, R., a.s. so sídlom C., N. XX, IČO: 3X XXX XXX, škodu vo výške 10.437,37 €.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodeného Sociálna poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, ul. 29 augusta 8,10, IČO: 30 807 484 so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného Q. E. zamietol.

+ + +

Proti označenému rozsudku Krajského súdu v Trnave v spojení s rozsudkom Okresného súdu Galanta podal obvinený prostredníctvom obhajcu JUDr. Ľudovíta Štangloviča, advokáta v Šali, dovolanie z dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a teda, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného v ustanoveniach § 2 ods. 4, ods. 9 a § 168 ods. 1 Trestného poriadku, § 25 ods. 1, § 42 ods. 1 Trestného zákona, článku 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a aby ďalej podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok okresného aj krajského súdu zrušil a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Pri konflikte s poškodeným M. N. a ostatnými osobami prítomnými v čase a mieste skutku išlo zo strany obvineného o nutnú obranu, nakoľko sa bránil pred útokmi týchto osôb a v rámci tejto obrany došlo k odstráneniu poškodeného M. N.. Nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by sa obvinený chystal opäť hodiť na stôl fľašu alebo pohár, prípadne že by sám od seba začal útočiť na niektorú z prítomných osôb, teda že by mal pokračovať v pôvodnom konaní. Pri skutkovom dejí, v rámci ktorého obvinený hodil sklenený predmet na stôl a došlo k poraneniu svedkyne E. a došlo medzi svedkyňou E. a obvineným k fyzickému kontaktu, bolo potrebné vzhľadom na tvrdenia obvineného o nutnej obrane skúmať okolnosti, za ktorých došlo k týmto momentom. Ak sa aj obvinený dopustil protiprávneho konania pri údajnom hode pohára alebo fľaše na stôl, momentom údajného hodu tohto predmetu došlo zo strany obvineného k ukončeniu protiprávneho konania, keďže nebolo preukázané, že by následne vystúpil alebo inak konal proti ktorejkoľvek z prítomných osôb. Z prehratých videozáznamov vyplýva, že obvinený bol následne vyhodený z terasy, čím došlo k jeho oddeleniu od prítomných osôb a týmto bolo vylúčené akékoľvek ohrozenie prítomných osôb zo strany obvineného. Napriek tejto skutočnosti došlo zo strany prítomných osôb k obklúčaniu obvineného, hoci žiaden bezprostredný útok z jeho strany netrval ani nehrozil. Ak teda nehrozil ani netrval žiaden útok zo strany obvineného, a napriek tomu došlo k obklúčaniu jeho osoby viacerými osobami, ktoré navyše do obvineného štvachali, toto konanie jednoznačne napĺňalo z pohľadu obvineného znaky bezprostrednej hrozby útoku voči obvinenému zo strany týchto osôb. Skutočnosť, že išlo zo strany obvineného o konanie v medziach nutnej obrany, preukazuje vykonané znalecké dokazovanie, nakoľko pribratý znalec konštatoval, že intenzita násillia pôsobiaceho na tvár poškodeného M. N. nemusela byť veľká, keďže nedošlo k viacerým lomným líniam. Nakoľko bolo preukázané, že obvinený bol obklúčený niektorými svedkami a poškodeným a to v čase, keď útok zo strany obvineného nehrozil, boli naplnené zákonné predpoklady pre konanie v nutnej obrane, čo okresný aj krajský súd nesprávne právne posúdil, keď neaplikovali ustanovenie § 25 ods. 1 Trestného zákona, hoci na to boli splnené podmienky. Krajský súd v Trnave na strane 14 rozsudku konštatoval, že došlo k obklúčaniu obvineného zo strany viacerých osôb, a to ešte pred fyzickým stretom medzi obvineným a poškodeným M. N.. Existujú rozpory a nezrovnalosti vo výpovediach svedkov v spojitosti so zabezpečeným kamerovým záznamom v znení jeho minutáže. Svedkyňa E. ako priama účastníčka konfliktu nevedela opoznať žiadnu z osôb na videozáznamoch a ani sa vyjadriť bližšie k priebehu konfliktu na videozázname, čo je v prípade priameho účastníka vysoko nepravdepodobné. Svedkyňa D. najprv uviedla, že sa mali chalani snažiť, aby nedošlo k bitke, avšak následne uviedla, že si incident ani nevšimla, z čoho vyplýva, že nemohla vidieť, ako prebiehala situácia a či sa niekto snažil predísť konfliktu, prípadne kto na koho útočil alebo sa bránil. Z výpovede svedkyne E. vyplynulo, že samotný konflikt nevidela, avšak potvrdila, že práve svedkyňa E. mala vystúpiť a smerovať proti obvinenému. Svedok C. uviedol, že to mal byť práve obvinený, ktorý po tom ako došlo k rozbitiu skla mal obísť celý stôl a smerovať voči poškodenému M. N. a E., ktorí sedeli vedľa seba. Následne svedok

nevedel uviesť akým spôsobom sa mal konflikt presunúť mimo terasy. Svedok S. sa priznal až po vzhliadnutí videozáznamov, že došlo k postaveniu viacerých osôb proti obvinenému. Z výsluchu B. E. vyplýva, že obvinený prišiel domov v čase približne do 23:00 hod. s tým, že mal roztrhnuté tričko, rozčuchané vlasy a vyzeral ako po bitke. Priebeh skutku popisuje každý zo svedkov v podstatných skutočnostiach inak. Ide o zásadné rozpory v podstatných bodoch priebehu incidentu, ktoré nemožno odôvodniť rozdielnym postavením svedkov v čase incidentu, či uplynutím dlhšieho časového úseku od incidentu, keďže vytvárajú úplne iný obraz o priebehu incidentu. Svedkovia boli na hlavnom pojednávaní konfrontovaní s videozáznamom, teda po jeho vzhliadnutí mali možnosť prípadné nepresnosti objasniť, k čomu však nedošlo a zásadné rozpory v ich výpovediach neboli objasnené. Pokiaľ súd nevypočul navrhovaných svedkov, vyššie uvedené rozpory mal súd v zmysle zásady in dubio pro reo vyhodnotiť v prospech obvineného, čím došlo k porušeniu zásady obsiahnutej v článku 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Došlo zároveň k porušeniu práva obvineného na obhajobu z dôvodu riadneho neodôvodnenia rozsudku okresného aj krajského súdu. Rozsudkom krajského súdu, ktorý bol vyhlásený 29. januára 2019, bol obvinenému uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 6 mesiacov. Okresný súd Galanta rozsudkom, sp. zn. 1T/184/2017 zo 4. júla 2018 uložil obvinenému v inej trestnej veci trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov. Vzhľadom na vyhlásený rozsudok Okresného súdu Galanta v inej trestnej veci obvineného boli pri rozhodovaní Krajského súdu v Trnave splnené zákonné podmienky pre uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, keďže obvinený sa mal dopustiť trestného činu voči poškodenému M. N. ešte v roku 2013, teda skôr ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin obvineného. Obvinenému mal byť uložený jeden súhrnný trest za obe odsúdenia, pričom boli obvinenému uložené dva tresty. Krajský súd uložil obvinenému úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona namiesto súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Galanta vo vyjadrení z 5. augusta 2019 navrhla dovolanie obvineného postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť, lebo nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dovolanie obvineného Q. E. nie je dôvodné, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody a poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit', a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu § 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod.

Pre dovolací súd sú rozhodujúce skutkové zistenia, podľa ktorých obvinený mal spáchať skutok tak, ako je uvedený v rozsudku okresného, resp. krajského súdu.

Vychádzajúc z tam uvedeného skutku dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k nasledovným záverom:

Krajský súd sa nestotožnil s obhajobou obvineného, ktorý sa necítil byť vinný zo žalovaného skutku, pretože ide o nutnú obranu: „Pri nutnej obrane ide o odvrátenie nebezpečenstva, ktoré vzniká útokom človeka, pričom obrana je namierená proti útočníkovi. Ani z prehratých videozáznamov ani z výpovedí svedkov nie je možné učiť záver, že obvinený odvracal priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený zákonom. Len na základe tej skutočnosti, že niektorí svedkovia sa postavili a obvineného obkľúčili, aby vyriešili nepríjemnú situáciu, keď obvinený hodil sklenený predmet na vedľajší stôl, nie je možné dospieť k záveru, že obvinený útok odvracal" (str. 14 rozsudku krajského súdu).

Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nie je oprávnený skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou). S ohľadom na to nemôže dovolací súd skúmať právne závery a dôkazné úvahy súdov nižších stupňov, na základe ktorých dospeli k záveru o naplnení všetkých znakov žalovaného trestného činu a k tomu, že obvinený nekonal v nutnej obrane.

Tiež je potrebné uviesť, že vyriešenie otázky či obvinený konal v nutnej obrane alebo nie si v predmetnej

veci bezpodmienečne vyžaduje posúdenie a vyhodnotenie vierohodnosti výpovedí svedkov (M. N., P. E. a pod.) a samozrejme všetkých ďalších dôkazov a všetkých okolností prípadu. To ale predpokladá prieskum správnosti a úplnosti skutku zisteného a ustáleného súdmi nižších stupňov a tak nové, resp. i iné hodnotenie vykonaných dôkazov. Takúto kompetenciu ale Najvyšší súd Slovenskej republiky nemá, pokiaľ dovolanie nie je podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Preto (rešpektujúc zákaz skúmania a menenia zisteného skutku vyplývajúci z § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku) Najvyšší súd Slovenskej republiky uzatvára, že nezistil okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu.

Pokiaľ sa obvinený v ďalšej časti dovolania nestotožňuje so závermi konajúcich súdov o vine obvineného a „v tomto duchu“ je založená celá argumentácia obvineného (obvinený nesúhlasí so skutkovými závermi konajúcich súdov a odmieta svoju vinu), je nevyhnutné uviesť, že obvinený a obhajca obvineného, prostredníctvom ktorého obvinený dovolanie podal, celkom zjavne nerozlišuje skutkové námietky od tých právnych, ktoré jediné by bolo možné považovať za relevantné a teda bolo by potrebné sa nimi zo strany konajúceho dovolacieho súdu zaoberať.

Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov (priamych, nepriamych) súdmi nižšej inštancie.

Ak obvinený v podanom dovolaní namieta spôsob hodnotenia dôkazov - výpovede svedkov (svedkyňa E., svedkyňa D., svedkyňa E., svedok C., svedok S., svedok R., svedok B. E.), aj vzhľadom na namietanú rozporuplnosť výpovedí svedkov, rozsah vykonaného dokazovania, či vysporiadanie sa konajúceho súdu s obhajobou, ide „len“ o námietky skutkového charakteru, lebo zmenou spôsobu hodnotenia dokazovania sa snaží obvinený následne zmeniť znenie skutkovej vety výroku o vine vo svoj prospech, a teda z pohľadu daného dovolacieho konania ide vzhľadom na vyššie uvedené o námietky irelevantné.

Dôkazy, na ktorých konajúce súdy založili svoje rozhodnutie, boli však vecou úvahy súdov, keď je zároveň plne v ich réžii hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Hodnotenie dôkazov z pohľadu ich vierohodnosti je na rozdiel od hodnotenia dôkazov z hľadiska ich zákonnosti [k tomu vid'. dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, v zmysle ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom] nepodraditeľné (pre skutkovú povahu) pod žiadny z do úvahy prichádzajúcich dôvodov dovolania. Zákonnosť dôkazov podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku pritom obvinený nenapádal.

Pokiaľ ide o návrh na doplnenie dokazovania, ktorého nevykonanie namieta obvinený, dovolací súd konštatuje, že nemôže riešiť otázku dôvodnosti takéhoto rozhodnutia, lebo by tým rovnako vstupoval do procesu dokazovania a hodnotenia dôkazov, správnosti a úplnosti zisteného skutku, čomu bráni veta za bodkočiarkou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V súvislosti s námietkou obvineného, že súdy neaplikovali základnú zásadu trestného konania (v pochybnostiach v prospech obvineného), Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že použitie zásady „in dubio pro reo“, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka zase iba skutkových zistení, čo však nemôže byť, s poukazom na vyššie uvedené, predmetom skúmania dovolacieho súdu.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva:

-rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 3T/188/2014 z 3. apríla 2017, bol obvinený Q. E. uznaný

za vinného v bode 1/ (skutok z 12. augusta 2013) zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a v bode 2/ (skutok zo 4. marca 2014) zo spáchania prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, za čo bol obvinenému podľa § 156 ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky,

-uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/89/2017 zo 16. novembra 2017, bol vyššie uvedený rozsudok okresného súdu postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. f), ods. 2 Trestného poriadku zrušený vo výroku o vine v bode 1/ a vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o náhrade škody; výrok o vine v bode 2/ nadobudol právoplatnosť,

-rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 3T/188/2014 z 11. apríla 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/59/2018 z 29. januára 2019, bol obvinený Q. E. uznaný za vinného v bode 1/, t. j. skutku z 12. augusta 2013 zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (pri nezmenenom výroku o vine v bode 2/ uvedeného v rozsudku Okresného súdu Galanta, sp. zn. 3T/188/2014 z 3. apríla 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/89/2017 zo 16. novembra 2017), za čo bol obvinenému uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

K ukladaniu súhrnného trestu Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade uvedeného poznamenáva:

Ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol slovenským súdom prvého stupňa vyhlásený prvý odsudzujúci rozsudok, ktorý sa stal právoplatným a možno na neho prihladať (§ 42 ods. 3 Trestného zákona), za iný jeho trestný čin a tieto trestné činy sú vo viacčinnom súbehu, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Takto modifikované a upravené ustanovenie § 42 ods. 1 Trestného zákona zodpovedá dlhodobej súdnej praxi ustálenej viacerými stanoviskami a judikátmi súdov. Preto, aby bolo možné uložiť páchatel'ovi súhrnný trest, musia byť splnené všetky vyššie uvedené podmienky.

Základným predpokladom uloženia súhrnného trestu je, aby medzi trestným činom, ktorý je predmetom prebiehajúceho konania a trestným činom vo vzťahu ku ktorému má byť uložený súhrnný trest, existoval viacčinný súbeh.

O viacčinný súbeh trestných činov ide z časového hľadiska vtedy, ak v období medzi prvým z nich a posledným z nich nedošlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku za nejaký trestný čin toho istého páchatel'a (bez ohľadu na to, či sa odsudzujúci rozsudok týkal niektorého z týchto trestných činov alebo trestného činu spáchaného ešte skôr, mimo okruhu týchto skúmaných trestných činov) a to takého rozsudku, ktorý bol ako prvý odsudzujúci rozsudok v trestnom stíhaní pre tento trestný čin vyhlásený a ktorý potom svojho času aj nadobudol právoplatnosť a možno naň dosiaľ prihladať. Z tejto definície vyplýva, že okamih vyhlásenia prvého odsudzujúceho rozsudku spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu nemôže byť trestný čin spáchaný pred týmto okamihom a trestný čin spáchaný po tomto okamihu.

Ak bol trestný čin spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa, nejde o súbeh a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu v zmysle § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, aj keď bol tento rozsudok v ďalšom konaní zrušený a nový odsudzujúci rozsudok súd prvého stupňa vyhlásil až po spáchaní trestného činu, za ktorý sa ukladá trest (R 52/1971).

V teraz prejednávanej veci je predmetom konania o dovolaní výrok o vine v bode 1/, t. j. skutok z 12. augusta 2013 [výrok o vine v bode 2/, t. j. skutok zo 4. marca 2014 sa stal právoplatným uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/89/2017 zo 16. novembra 2017].

Obvinený sa v dovolaní domáha uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k trestnému činu (skutku) dokončenému 13. júna 2017, za ktorý bol obvinenému rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 1T/184/2017 zo 4. júla 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/114/2018 z 8. novembra 2018 uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov, čo nie je možné, pretože medzi týmito trestnými činmi nie je daný viacčinný súbeh. Viacčinný súbeh bol „pretrhnutý“ prvým vyhláseným odsudzujúcim rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 3T/188/2014 z 3. apríla 2017, bez ohľadu na jeho následné zrušenie krajským súdom.

S ohľadom na uvedené je nesporné, že obvinenému nemohol byť dovolaním napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/59/2018 z 29. januára 2019, uložený súhrnný trest (tak ako sa toho domáha obvinený v dovolaní) vo vzťahu k trestnému činu dokončenému 13. júna 2017 - teda vo vzťahu k rozhodnutiam súdov týkajúcich sa tohto trestného činu - rozsudok Okresného súdu Galanta, sp. zn. 1T/184/2017 zo 4. júla 2018 a rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/114/2018 z 8. novembra 2018, ktorými bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov. Krajský súd v Trnave preto správne ukladal v dovolaní napadnutom rozsudku úhrnný trest, lebo obvinený spáchal viac trestných činov - v bode 1/ prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (skutok z 12. augusta 2013) a v bode 2/ prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona (skutok zo 4. marca 2014).

Pokiaľ obvinený namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu a z tohto prameniace porušenie práva na obhajobu, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nezodpovedá uvedenému argumentu obvineného.

Obvinený ani neoznačil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t. j. že by bolo porušené právo na obhajobu zásadným spôsobom. K subjektívnemu pocitu obvineného, že napadnuté rozhodnutie súdu nie je odôvodnené podľa predstáv obvineného a preto je porušené právo obvineného na obhajobu, nadovšetko dovolací súd uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je záruka, že rozhodnutie bude spĺňať očakávania a predstavy obvineného. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne (I. ÚS 217/2018 z 25. júna 2018).

Dovolací súd zároveň zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V predmetnej veci zároveň dovolací dospel k záveru, že obvinený svojím konaním uvedeným v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku naplnil všetky, t. j. formálne i materiálne znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Q. E. odmietol.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu o dovolaní opravný prostriedok nie je prípustný.